

Sygn. akt S 3.2016.Zk

POSTANOWIENIE

o umorzeniu śledztwa

Marzena Matysik - Folga – prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Katowicach, po zapoznaniu się z aktami śledztwa o sygn. S 3.2016.Zk w sprawie zbrodni komunistycznej polegającej na nie dopełnieniu obowiązków przez funkcjonariusza państwa komunistycznego i działania na szkodę interesu prywatnego, polegającego na wydaniu decyzji nr 474 z dnia 14 sierpnia 1982r w Katowicach o internowaniu Adama Słomki, z powołaniem się na nieistniejący dekret z dnia 12 grudnia 1981r o ochronie bezpieczeństwa Państwa i porządku publicznego w czasie obowiązywania stanu wojennego, co stanowiło formę represji wobec przeciwników politycznych za przynależność do Organizacji Młodzieżowej Konfederacji Polski Niepodległej, to jest o przestępstwo z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu. (tekst jednolity Dz. U z 2016r poz. 1575)

na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.

postanowił:

- umorzyć śledztwo w sprawie:

1. zbrodni komunistycznej polegającej na nie dopełnieniu obowiązków przez funkcjonariusza państwa komunistycznego - Komendanta Wojewódzkiego Milicji Obywatelskiej w Katowicach i działania na szkodę interesu prywatnego i publicznego, polegającego na wydaniu decyzji nr 474 z dnia 14 sierpnia 1982r w Katowicach o internowaniu Adama Słomki, z powołaniem się na nieistniejący dekret z dnia 12 grudnia 1981r o ochronie bezpieczeństwa Państwa i porządku publicznego w czasie obowiązywania stanu wojennego, co stanowiło formę represji za kierowanie Organizacją Młodzieżową Konfederacji Polski Niepodległej (po 13.12.1981 Młodzieżowy Ruch Oporu) oraz prowadzoną działalność opozycyjną;

to jest o przestępstwo z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U z 2016 r, poz. 1575) – na zasadzie art. 17 § 1 pkt 6 kpk - wobec przedawnienia karalności czynu.

2. zbrodni komunistycznej polegającej na przekroczeniu uprawnień przez funkcjonariuszy państwa komunistycznego – Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w Katowicach w dniu 14 sierpnia 1982r w Katowicach, polegającej na podrobieniu w celu użycia za autentyczny decyzji nr 474 z dnia 12 sierpnia 1982r Komendanta Wojewódzkiego Milicji Obywatelskiej w Katowicach o internowaniu Adama Słomki, poprzez wpisanie w miejscu daty dziennej oznaczonej cyfrą „14” - cyfry „12”, co stanowiło formę represji za kierowanie Organizacją Młodzieżową Konfederacji Polski Niepodległej (po 13.12.1981 Młodzieżowy Ruch Oporu) i prowadzoną działalność opozycyjną;

tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18.12.1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (tekst jednolity Dz. U z 2016r poz. 1575) – na zasadzie art. 17 § 1 pkt 6 kpk- wobec przedawnienia karalności czynu;

3. zbrodni komunistycznej polegającej na przekroczeniu uprawnień przez funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej i stosowaniu represji wobec jednostki za kierowanie Organizacją Młodzieżową Konfederacji Polski Niepodległej (po 13.12.1981 Młodzieżowy Ruch Oporu) i prowadzoną działalność opozycyjną, popełnionej w okresie od 12 do 26 sierpnia 1982r w Katowicach przez funkcjonariuszy państwa komunistycznego - Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w Katowicach,

polegającej na fizycznym i psychicznym znęcaniu się nad internowanym, a tym samym pozostającym w stosunku zależności Adamem Słomką, poprzez kopanie, plucie, uderzenie pałką służbową plecy, pięścią w twarz, pozbawienie okularów, umieszczenie w zarobaczonej celi, uniemożliwienie wyjścia na spacer, nie respektowanie prawa do właściwego jedzenia, pozbawienie kontaktów z matką;

to jest o przestępstwo z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U z 2016 r, poz. 1575) – na zasadzie art. 17 § 1 pkt 6 kpk - wobec przedawnienia karalności czynu.

UZASADNIENIE

Śledztwo o sygn. S 3.2016.Zk – wszczęte postanowieniem Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Katowicach w dniu 14 kwietnia 2016r - zostało zainicjowane przez Adama Słomkę, który w dniu 13 stycznia 2016r przekazał Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu Katowicach kopię wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach o sygn. akt XXI Ko 101/12, w sprawie jego dotyczącej o zadośćuczynienie, wynikłe z wykonania decyzji Komendanta Wojewódzkiego MO w Katowicach z dnia 14.08.1982r (datowanej na dzień 12.08.1982r) nr 474 o internowaniu - wydanego w trybie ustawy z dnia 23 lutego 1991r o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, (Dz. U 34 poz. 149), zasądzający na jego rzecz odszkodowanie.

U uzasadnieniu wyroku podniesiono między innymi, że Adam Słomka został zatrzymany przez funkcjonariuszy SB w dniu 12 sierpnia 1982r i osadzony w areszcie WUSW w Katowicach, gdzie był przesłuchiwany w związku z zarzutem kierowania Organizacją Młodzieżową KPN. Po około 20 godzinach w Komendzie pojawił się prokurator wojskowy, który nie podjął jednak decyzji o zastosowaniu wobec Adama Słomki środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania. W tej sytuacji nieustaleni funkcjonariusze SB sporządzili decyzję o jego internowaniu, w której widniejąca początkowo data dzienna „14 sierpnia 1982r”, została przerobiona na „12 sierpnia 1982r.” W dniu 26 sierpnia 1982r internowanie zakończyło się, a Adam Słomka został aresztowany do sprawy Sądu Śląskiego Okręgu Wojskowego sygn. akt SoW

1034/82, również w związku za swoją działalność opozycyjną. Przez cały okres internowania (14 dni) Adam Słomka przebywał w areszcie milicyjnym i był wielokrotnie przesłuchiwany. W czasie przesłuchań został uderzony pięścią w twarz oraz kilka razy uderzony pałką gumową w plecy. W chwili zatrzymania Adam Słomka miał 17 lat i był uczniem III klasy Liceum Ogólnokształcącego im. J. Kawalca w Katowicach. Był jedynym z najmłodszych zatrzymanych, najmłodszym w owym czasie w celi, w której przebywał wraz z osobami zatrzymanymi z przyczyn politycznych. W areszcie nie respektowano uprawnień przysługujących zatrzymanym osobom. W/wym pozbawiono okularów, bez których bardzo słabo widział z uwagi na dużą wadę wzroku, nie mógł pisać i czytać, nie zezwolono mu na spacer, uniemożliwiono kontakt z matką. W/wym przebywał w przeludnionej i zarobaczonej celi. Nie respektowano jego prawa do właściwego wyżywienia, wskutek czego zmuszony był spożywać stęchłe i zgniłe oraz zarobaczone pożywienie.

W śledztwie zwrócono się do Sądu Okręgowego w Katowicach o nadesłanie akt sprawy sygn. akt XXI Ko 101/12 w sprawie Adama Słomki o zadośćuczynienie wynikłe z wykonania decyzji Komendanta Wojewódzkiego MO w Katowicach z dnia 14.08.1982r (datowanej na dzień 12.08.1982r) nr 474 o internowaniu, które poddano oględzinom.

Na ich podstawie ustalono, że powyższe postępowanie zostało zainicjowane przez Adama Słomkę wnioskiem z dnia 12.02.2012r o zasądzenie na jego rzecz zadośćuczynienia za internowanie w sierpniu 1982r w wysokości 500 tys. zł, zmodyfikowanym w dniu 16.04.2012r do kwoty 100 tys. zł. Wniosek nie zawierał uzasadnienia jak i nie dołączono do niego żadnych załączników. Sprawę zarejestrowano pod sygn. XXI Ko 101/12.

W postępowaniu tym odbyły się cztery posiedzenia w dniach: 11.06.2012r, 13.08.2012r, 04.10.2012r i 10.10.2012r, na którym w dniu 13.08.2012r wnioskodawca został przesłuchany w trybie art. 304 kpc w charakterze świadka. W oparciu o złożone przez Adama Słomkę zeznania jak i materiały archiwalne ustalono, że Adam Słomka przed internowaniem prowadził działalność w opozycji politycznej ówczesnej rządzącej struktury władzy. W chwili zatrzymania miał 17 lat i był uczniem III klasy Liceum Ogólnokształcącego im. J. Kawalca w Katowicach. Kierował Organizacją Młodzieżową Konfederacji Polski Niepodległej (po 13.12.1981r – Młodzieżowy Ruch Oporu). W/wym został zatrzymany w dniu 12.08.1982r w swoim mieszkaniu przez funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa, którym towarzyszył umundurowany funkcjonariusz Milicji Obywatelskiej. Według Adama Słomki zatrzymanie nastąpiło bez podstawy prawnej w postaci uprzednio wydanej decyzji o internowaniu i prawdopodobnie wiązało się z planem jego aresztowania. Przy okazji zatrzymania w mieszkaniu przeprowadzono wielogodzinną rewizję, która trwała ok. 8-10 godzin, w czasie której zabezpieczono legalnie wydane książki i wydawnictwa. Matce Adama Słomki - Krystynie Słomce - która była obecna w mieszkaniu podczas rewizji, funkcjonariusze nie pozwolili dać synowi rzeczy do ubrania ani pieniędzy, zapewniając, że za 2 godziny Adam Słomka zostanie zwolniony.

Z zeznań Adama Słomki wynikało, że po zatrzymaniu został przewieziony do Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w Katowicach, gdzie był przesłuchiwany przez całą noc w związku z kierowaniem Organizacją Młodzieżową Konfederacji Polski Niepodległej w tym m.in. przez funkcjonariusza o nazwisku kpt. Opitek. W trakcie wielogodzinnych przesłuchań z udziałem wielu funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa, które przerywano okresami krótkiego wysyłania wnioskodawcy do celi w podziemiach aresztu milicyjnego chciano w/wym zastraszyć. Po około 15-20 godzinach na miejsce przybył nieustalony prokurator wojskowy z Gliwic, którego wprowadzono do pokoju, gdzie był przesłuchiwany, któremu prawdopodobnie przekazano informacje o zatrzymaniu i potrzebie jego aresztowania. W/wym polecił funkcjonariuszom opuszczenie pokoju przesłuchań, po czym zapoznał się z aktami przekazanymi przez funkcjonariuszy, w których znajdowały się protokoły przesłuchań Adama Słomki i przesłuchał w/wym. Po zapoznaniu się z materiałem dowodowym poinformował Adama Słomkę o braku dowodów jego winy, polecił Adamowi Słomce do niczego się nie przyznawać, a następnie podjął decyzję o odmowie zastosowania aresztu tymczasowego jak i innego środka zapobiegawczego i po około pół godziny opuścił pokój przesłuchań. W tej sytuacji nieustaleni funkcjonariusze SB w obecności Adama Słomki, na czystym druku decyzji o internowaniu podpisanej przez Komendanta Wojewódzkiego MO w Katowicach – Gruby, wypisali jego dane personalne oraz podstawę zatrzymania – „Młodzieżowy Ruch Oporu Solidarność”, antydatując ją o 2 dni – sporządzono ją faktycznie w dniu 14.08.1982r, natomiast widniejąca na niej początkowo data dzienna 14 sierpnia 1982r została przerobiona na 12 sierpnia 1982r. Po wypełnieniu decyzja została doręczona wnioskodawcy.

Adam Słomka zeznał ponadto, że został umieszczony w podziemiach aresztu milicyjnego w celi przeznaczonej dla 3 osób, w której przebywało 6-8 więźniów politycznych – górnicy zatrzymani w związku ze strajkiem, w którym przebywał przez okres dwóch tygodni. W dniu 26.08.1982r internowanie Adama Słomki zakończyło się, lecz nie został on zwolniony, tylko aresztowany do sprawy Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Gliwicach sygn. Pg Śl.II 280/82 (Sądu Śląskiego Okręgu Wojskowego we Wrocławiu sygn. akt SoW 1034/82), również w związku za swoją działalność opozycyjną i osadzony w Areszcie Śledczym w Katowicach przy ul. Mikołowskiej.

W tej sprawie wyrokiem z dnia 02.11.1982r sygn. akt SoW 1034/82 Sąd Śląskiego Okręgu Wojskowego we Wrocławiu uznał Adama Słomkę za winnego tego, że w okresie od marca do sierpnia 1982r brał udział w związku pod nazwą „Młodzieżowy Ruch Oporu”, mającym na celu kolportaż nielegalnych pism i wydawnictw w ten sposób, że werbował kandydatów na członków tego związku, organizował jego struktury, planował sposób kolportażu a nadto przechowywał, prznosił a następnie rozpowszechniał wydane drukiem pisma sporządzone przez członków związku, zawierające wiadomości fałszywe mogące wywołać niepokój publiczny, tj. przestępstwa z art. 267 par 1 dkk w zbiegu z art. 48 ust. 2 i w zw. z art. 48 ust. 4 dekretu z dnia 12.12.1981r o stanie wojennym i skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy

pozbawienia wolności, której wykonanie zawiesił na okres próby 5 lat, oddając go pod dozór kuratora sądowego, a także skazał go na karę 50.000 zł. grzywny. Na poczet orzeczonej kary zaliczył Adamowi Słomce okres tymczasowego aresztowania od dnia 12.08.1982r do 02.11.1982r. W dniu 03.11.1982r Adam Słomka został zwolniony z aresztu.

Po przeprowadzonym przesłuchaniu, wyrokiem z dnia 10.12.2012r sygn. XXI Ko 101/12 Sąd Okręgowy w Katowicach zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy kwotę 40.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikłą z wykonania decyzji Komendanta Wojewódzkiego MO w Katowicach z dnia 14.08.1982r (datowanej na dzień 12.08.1982r) nr 474 o internowaniu. Powyższy wyrok został wydany w oparciu zeznania Adama Słomki złożone na rozprawie w dniu 13.08.2012r, jak i ujawnione na rozprawie akta o sygn: IPN Ka 043/920 t. 1-2; IPN Ka 34/166 t. 1-2; IPN Ka 34/335; IPN Ka 029/621; IPN Ka 048/1504 t. 1-3.

W wyniku zaskarżenia zapadłej decyzji przez Adama Słomkę, wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28.02.2013r sygn. II AKa 6/13, powyższy wyrok został zmieniony, poprzez podwyższenie kwoty zadośćuczynienia przyznanego wnioskodawcy do kwoty 70.000 zł.

W toku śledztwa w oparciu o uzyskane materiały, zarządzono przeprowadzenie kwerendy w Oddziałowym Archiwum IPN w Katowicach, w wyniku której uzyskano materiały archiwalne o sygn. IPN Ka 043/920 t. 1-2; IPN Ka 34/166 t. 1-2; IPN Ka 34/335; IPN Ka 029/621; IPN Ka 048/1504 t. 1-3, które poddano oględzinom.

Na podstawie przeprowadzonych oględzin m.in. materiałów archiwalnych w postaci akt internowanego o sygn. IPN Ka 043/920 t. 1 ustalono, że Adam Słomka został zatrzymany na podstawie nakazu zatrzymania i doprowadzenia Komendanta Wojewódzkiego MO w Katowicach z dnia 14.08.1982r (podpis nieczytelny) i internowany decyzją Komendanta Wojewódzkiego MO w Katowicach z dnia 12 sierpnia 1982r nr 474 (podpis nieczytelny) - na wniosek Naczelnika Wydziału V KWMO w Katowicach – mjr J. Janusa z dnia 14.08.1982r. W decyzji jako podstawę internowania wskazano art. 42 dekretu z dnia 12 grudnia 1981r o ochronie bezpieczeństwa Państwa i porządku publicznego w czasie obowiązywania stanu wojennego uzasadniając, iż ...“prowadzi aktywną działalność w nielegalnej organizacji Młodzieżowy Ruch Oporu „Solidarność”...“. Wykonanie decyzji umieszczenia w ośrodku odosobnienia powierzono funkcjonariuszom KWMO w Katowicach. W aktach nie ujawniono materiałów, dotyczących zwolnienia Adama Słomki z internowania.

W śledztwie uzyskano z Oddziałowego Archiwum IPN we Wrocławiu materiały archiwalne o sygn. IPN Wr 101/842-843 (st. sygn. SoW 1034/82), stanowiące akta Sądu Śląskiego Okręgu Wojskowego we Wrocławiu w sprawie Adama Słomki i in. zawierające: protokoły przeszukania pomieszczeń mieszkalnych Adama Słomki, wykaz dowodów rzeczowych, protokoły oględzin dowodów rzeczowych, postanowienie o wszczęciu śledztwa

z dnia 26.08.1982, protokoły przesłuchania podejrzanych: Adama Słomki z dnia 14 i 15.08.1982r oraz 26.08.1982, postanowienia o przedstawieniu zarzutów wobec Adama Słomki z dnia 26.08.1982 oraz postanowienie o zastosowaniu wobec Adama Słomki tymczasowego aresztowania z dnia 26.08.1982, protokoły przesłuchania świadków, akt oskarżenia oraz wyrok Sądu Śląskiego Okręgu Wojskowego na sesji wyjazdowej w Katowicach z dnia 02.11.1982r sygn.. SoW 1034/82), nakaz przyjęcia do aresztu z dnia Adama Słomki z 26.08.1982r, postanowienie o tymczasowym aresztowaniu z dnia 26.08.1982r, zarządzenie zwolnienia z dnia 02.11.1982r, protokołu z rozprawy z dnia 02.11.1982r Sądu Śląskiego Okręgu Wojskowego we Wrocławiu, kasacja Z-cy Prokuratora Generalnego z dnia 22.08.2003r na korzyść Adama Słomki, wyrok SN z dnia 26.09.2003r sygn. WK 18/03 o uchyleniu wyroku i uniewinnieniu Adama Słomki od popełnienia przypisanego mu przestępstwa.

Przeprowadzone oględziny akt o sygn. IPN Ka 029/621 stanowiące akta kontrolne Wydziału Śledczego KWMO w Katowicach RSD 48/82 śledztwa nadzorowanego przez Wojskową Prokuraturę Garnizonową w Gliwicach (sygn. Pg. Śl-II-280/82) przeciwko Adamowi Słomce i innym wykazały, iż w jego toku w dniu 12.08.1982r funkcjonariusze KWMO w Katowicach, na podstawie legitymacji służbowej przeprowadzili przeszukanie pomieszczeń mieszkalnych Adama Słomki, w celu poszukiwania przedmiotów, których posiadanie w okresie stanu wojennego było zabronione. W jego toku zabezpieczono: papier piśmienny, artykuły, ulotki, biuletyny informacyjne i in. Ze sporządzonej karty zatrzymania osoby Adama Słomki z dnia 19.08.1982r wynika, że Adam Słomka s. Aleksandra, ur. 23.11.1964r w Cieszynie, został zatrzymany przez f-sza KWMO w Katowicach – Jacka Smorąga i osadzony w areszcie KWMO w Katowicach w dniu 12 sierpnia 1982r o godz. 20.00. W toku tego postępowania w dniach 14 i 15.08.1982r Adam Słomka został przesłuchany w charakterze podejrzanego. W/wym - przed wydaniem przez prokuratora postanowienia o przedstawieniu zarzutów - zarzucono do protokołu popełnienie przestępstwa polegającego na uczestniczeniu od marca 1982r w nielegalnym związku, sporządzanie i kolportaż ulotek o treści fałszywej mogącej wzbudzać niepokój publiczny. Adam Słomka przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył obszerne wyjaśnienia. Czynności z jego udziałem trwające w dniu 14.08.1982r w godzinach od 11.00 do 12.25 oraz w dniu 15.08.1982r od godz. 14.30 do 15.40 przeprowadził osobiście, bez udziału innych osób - ppor. Wiesław Flak z KWMO w Katowicach. Protokoły te - po osobistym odczytaniu przez Adama Słomkę - zostały przez niego podpisane jako zgodne z prawdą. Kolejne czynności przesłuchania Adama Słomki nastąpiły dopiero w dniu 26.08.1982r. Z akt wynika, iż w toku tego postępowania w dniu 13.08.1982 przeprowadzono przeszukanie pomieszczeń mieszkalnych: Jarosława Świrtuna, w dniu 16.08.1982r – Zdzisława Koźnierskiego (pisownia nieczytelna); w dniu 19.08.1982r – Sławomira Skrzypka; w dniu 23.08.1982r – Macieja Kulawika ;w dniu 25.08.1982r – Marii Ungier oraz w dniu 25.08.1982r – Marii Kopniok.

Z oględzin akt wynika ponadto, że w powyższej sprawie Wojskowa Prokuratura Garnizonowa w Gliwicach dopiero w dniu 25.08.1982r (ppor. Jacek Krawczyk) wszczęła śledztwo o czyn z art. 276 par. 1 kk w zw. z art. 48 ust. 2, 3 i 4 Dekretu z dnia 12.12.1981r o stanie wojennym w sprawie utworzenia na terenie Katowic organizacji Młodzieżowy Ruch Oporu „Solidarność” i kolportowanie przez członków tej organizacji ulotek zawierających fałszywe wiadomości. W toku śledztwa w dniu 26.08.1982r prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Gliwicach – ppor. Jacek Krawczyk przedstawił Adamowi Słomce zarzut z . 276 par. 1 kk w zw. z art. 48 ust. 2, 3 i 4 Dekretu z dnia 12.12.1981r o stanie wojennym i przesłuchał w charakterze podejrzanego oraz w dniu 26.08.1982r zastosował wobec niego tymczasowe aresztowanie na okres 3 miesięcy tj. do dnia 26.11.1982r. Adam Słomka przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa i złożył obszerne wyjaśnienia. Tego samego dnia aresztowano również: Jarosława Świrtuna, a w dniu 27.08.1982r – Sławomira Skrzypka; w dniu 30.08.1982r – Piotra Wiesiołka.

Na podstawie oględzin materiałów archiwalnych o sygn. IPN Ka 34/166 t. 1. stanowiących „Akta tymczasowo aresztowanego – skazanego Adama Słomki część „A” z Aresztu Śledczego w Katowicach”, zawierających: nakaz przyjęcia do aresztu z dnia Adama Słomki z 26.08.1982r, postanowienie o tymczasowym aresztowaniu z dnia 26.08.1982r, zarządzenie zwolnienia z dnia 02.11.1982r, wyciąg z protokołu rozprawy z dnia 02.11.1982r Sądu Śląskiego Okręgu Wojskowego we Wrocławiu, zezwolenie na jednorazowe widzenie, nakazy wydania, książkę zdrowia skazanego, zawiadomienie o przygotowaniu do zwolnienia z dnia 03.11.1982r. - ustalono, iż Adam Słomka został osadzony w Areszcie Śledczym w Katowicach w dniu 27.08.1982r - doprowadzony przez funkcjonariuszy KWMO w Katowicach – jako tymczasowo aresztowany na okres do dnia 26.11.1982r, do sprawy Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Gliwicach sygn. Pg. Śl II 280/82.

Powyższe postępowanie zostało zakończone w dniu 15.10.1982r skierowaniem aktu oskarżenia przeciwko 5 osobom tj. Adamowi Słomce, Jarosławowi Świrtunowi, Sławomirowi Skrzypkowi, Markowi Kobieli i Piotrowi Wiesiołkowi - do Sądu Śląskiego Okręgu Wojskowego we Wrocławiu w trybie doraźnym. W wyniku wydanego orzeczenia, Adam Słomka został zwolniony z aresztu na podstawie zarządzenia Sądu Śląskiego Okręgu Wojskowego we Wrocławiu z dnia 02.11.1982r sygn. SoW 1034/82.

Na podstawie przeprowadzonych oględzin akt sygn. SoW 1034/82, Sądu Śląskiego Okręgu Wojskowego we Wrocławiu, akt internowanego Adama Słomki, jak i akt kontrolnych Wydziału Śledczego KWMO w Katowicach RSD 48/82 nie stwierdzono, by w okresie od 12 do 25.08.1982r Adam Słomka został przesłuchany przez funkcjonariusza wskazanego przez niego z nazwiska kpt. Opitek, bądź nieustalonego prokuratora Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Gliwicach, który miał wydać decyzję o odmowie zastosowania wobec niego tymczasowego aresztowania. W aktach nie ujawniono żadnych innych materiałów, dokumentujących przeprowadzenie czynności z udziałem Adama Słomki w okresie od 12 do 25.08.1982r tak

przez prokuratora jak i funkcjonariuszy KWMO w Katowicach, jak i decyzji prokuratora o odmowie zastosowania tymczasowego aresztowania wobec Adama Słomki. W aktach śledztwa odnaleziono jedynie notatkę urzędową z dnia 11.08.1982r sporządzoną przez ppor. Janusza Opitek z KWMO w Katowicach z której wynikało, że w dniu 11.08.1982r, podczas wykonywania czynności służbowych uzyskał informację o działalności na terenie Katowic nielegalnej organizacji młodzieżowej pod nazwą Młodzieżowy Ruch Oporu „Solidarność“, liczącej około 30 osób, której jednym z członków był uczeń IX Liceum im. Kawalca w Katowicach – Adam Słomka.

W oparciu o ustalone - na podstawie przeprowadzonych oględzin akt o sygn. IPN Ka 029/621, stanowiące akta kontrolne śledztwa Wydziału Śledczego KWMO w Katowicach RSD 48/82 nadzorowanego przez Wojskową Prokuraturę Garnizonową w Gliwicach (sygn. Pg. Śl-II-280/82) przeciwko Adamowi Słomce i innym - nazwiska funkcjonariuszy, którzy dokonali zatrzymania i przesłuchania Adama Słomki – tj. ppor. Wiesława Flak z KWMO w Katowicach i insp. Jacka Smorąga z KWMO w Katowicach oraz przesłuchano w/wym w charakterze świadków.

Przesłuchani w charakterze świadków funkcjonariusze KWMO w Katowicach Wiesław Flak i Jacek Smorąg, na okoliczności dotyczące charakteru i rodzaju czynności przeprowadzonych przez nich z udziałem Adama Słomki oraz okoliczności internowania Adama Słomki w okresie od 12.08 do 26.08.1982r; rodzaju czynności przeprowadzonych w dniu 14.08.1982r przez nieustalonego prokuratora Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Gliwicach, a także okoliczności zastosowania przez prokuratora Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Gliwicach tymczasowego aresztowania Adama Słomki w dniu 26.08.1982r - z uwagi na upływ czasu nie pamiętali okoliczności postępowania prowadzonego przeciwko Adamowi Słomce. Po okazaniu materiałów śledztwa Wiesław Flak zaprzeczył, aby wypełniał dokumenty związane z jego internowaniem. Dodał, że w zakresie wykonywanych obowiązków służbowych jako referent sprawy, podlegał bezpośrednio Kierownikowi Sekcji – Stefanowi Kotnisowi oraz z-cy Naczelnika - Andrzejowi Maciejewskiemu, którzy podejmowali decyzje w zakresie kierowania wniosków do Komendanta Wojewódzkiego o internowanie określonych osób oraz skierowaniu wniosku do prokuratora o zastosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, w sprawach prowadzonych przez ten Wydział.

Przesłuchany w charakterze świadka Jacek Smorąg zeznał, że do jego obowiązków jako młodszego inspektora operacyjnego Wydziału V 1 należało przeprowadzenie czynności operacyjnych, a nie procesowych. W/wym nie wiedział jakie były dalsze losy zatrzymanego Adama Słomki po osadzeniu go w areszcie w dniu 12.08.1982r. W/wym po sporządzeniu karty zatrzymania w/wym nie miał ze sprawą jak i z osobą Adama Słomki żadnego kontaktu. Potwierdził, że decyzja odnośnie internowania osoby zatrzymanej, przedstawienia jej zarzutów i przesłuchania w charakterze podejrzanego jak i zastosowania środków zapobiegawczych należała do Naczelnika Wydziału Śledczego.

Pomimo podjętych czynności nie zdołano przesłuchać w charakterze świadków z-cy Naczelnika Wydziału Śledczego - Andrzeja Maciejewskiego jak i Kierownikowi Sekcji Stefana Kotnisa, albowiem w/wym zmarli.

W śledztwie nie zdołano uzyskać z Oddziałowego Archiwum IPN w Katowicach akt osobowych prokuratora Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Gliwicach - ppor. Jacka Krawczyka, który przesłuchał pokrzywdzonego w dniu 26.08.1982r oraz zastosował wobec w/wym tymczasowe aresztowanie oraz ustalić tożsamości prokuratora Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Gliwicach, który - jak twierdzi pokrzywdzony - przesłuchał go w siedzibie KWMO w Katowicach w dniu 14.08.1982, albowiem wstępnie wytypowane akta osobowe o sygn. IPN BU 2554/396 nie dotyczyły tego funkcjonariusza. Przesłuchany w tym zakresie Wiesław Flak zaprzeczył udziału w toku przeprowadzonych czynności w dniach 14 lub 15.08.1982r z udziałem Adama Słomki - jakichkolwiek innych osób w tym funkcjonariuszy lub prokuratora, albowiem takowe odnotowałyby w protokole czynności.

W toku śledztwa, celem wyjaśnienia i zweryfikowania w oparciu o zebrany materiał dowodowy okoliczności zatrzymania, internowania i pobicia Adama Słomki, oraz okoliczności jego przesłuchania w KWMO w Katowicach, podjęto działania zmierzające do przesłuchania w charakterze świadka Adama Słomki. Pomimo trzykrotnego prawidłowego wezwania pokrzywdzonego Adama Słomki, nie zdołano wykonać czynności z jego udziałem, albowiem w/wym nie stawił się do siedziby OKŚZpNP w Katowicach, jak i nie usprawiedliwił swojego niestawiennictwa. W związku z brakiem zainteresowania ze strony samego pokrzywdzonego przebiegiem śledztwa oraz złożeniem zeznań, odstąpiono od jego przesłuchania.

Analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy zważyć należy, że Adam Słomka został internowany decyzją Komendanta Wojewódzkiego MO w Katowicach z dnia 14 sierpnia 1982r nr 474 - na wniosek Naczelnika Wydziału V KWMO w Katowicach. W decyzji jako podstawę internowania powołano art. 42 dekretu z dnia 12 grudnia 1981r o ochronie bezpieczeństwa Państwa i porządku publicznego w czasie obowiązywania stanu wojennego. W rzeczywistości porządku prawnego PRL okresu stanu wojennego, akt prawny o nazwie „Dekret o ochronie bezpieczeństwa Państwa i porządku publicznego w czasie obowiązywania stanu wojennego”, nie został nigdy wydany. Faktycznie przesłanki i zasady internowania osób określał w rozdziale V „Środki prewencyjne” w art. 42-45, dekret z dnia 12 grudnia 1981r o stanie wojennym (Dz. U. 29, poz. 154), opublikowany w Dzienniku Ustaw w dniu 17 grudnia 1981r. Zgodnie z art. 42 ust. 1 tego dekretu obywatele polscy mający ukonieczone 17 lat, w stosunku do których ze względu na dotychczasowe zachowanie się zachodzi uzasadnione podejrzenie, że pozostając na wolności nie będą przestrzegać porządku prawnego albo będą prowadzić działalność zagrażającą interesom bezpieczeństwa lub obronności państwa, mogli być internowani na czas obowiązywania stanu wojennego w ośrodkach odosobnienia. W myśl art. 43

ust. 1 prowadzenie postępowań w tych sprawach i wydawanie decyzji o internowaniu należało do właściwych miejscowo komendantów wojewódzkich MO. Ponadto § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12.12.1981r w sprawie zasad postępowania w sprawach o internowanie obywateli polskich (Dz. U Nr 29, poz. 159) stanowił, iż postępowanie w sprawie o internowanie prowadzi oraz decyzję o internowaniu wydaje Komendant Wojewódzki Milicji Obywatelskiej, na którego terenie przebywa albo przed zatrzymaniem przebywała osoba, której dotyczy to postępowanie. Internowanie było bowiem instytucją prawa administracyjnego, stosowaną przez organy administracyjne. Był to szczególny środek prewencyjny wprowadzony na czas obowiązywania stanu wojennego i jako niemający związku z prowadzonymi, niejednokrotnie równoległe z internowaniem, postępowaniami karnymi o popełnienie przestępstw, nie podlegał zaliczeniu na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności – zgodnie z utrwalonym orzecznictwem nie miały również do niego zastosowania przepisy rozdziału 58 Kodeksu postępowania karnego (*por. Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 04 grudnia 2000r III KRN 336/99, LEX nr 51443*).

Do uchwalenia dekretu o stanie wojennym doszło wprawdzie z rażącym naruszeniem obowiązujących wówczas przepisów Konstytucji PRL z 22 lipca 1952r, gdyż zgodnie z jej art. 31 ust. 1 Rada Państwa mogła wydawać dekryty wyłącznie w okresie między sesjami Sejmu, w a dniu 12.12.1981r trwała trzecja sesja Sejmu VIII kadencji – jednak zyskał on moc obowiązującą. Dekret o stanie wojennym został formalnie uchylony na podstawie art. 38 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 2002r o stanie wojennym oraz o kompetencjach Naczelnego Dowódcy Sił Zbrojnych i zasadach jego podległości konstytucyjnym organom Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 156 poz. 1301 ze zm.). Potwierdzeniem uznania dekretu za element obowiązującego prawa jest wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16.03.2011r sygn. K 35/08, w którym stwierdzono jego niekonstytucyjność z art. 7 Konstytucji RP w związku z art. 31 ust. 1 Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej uchwalonej przez Sejm Ustawodawczy w dniu 22 lipca 1952r (Dz. U. z 1976r nr 7, poz. 36) oraz z art. 15 ust. 1 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych otwartego do podpisu w Nowym Jorku dnia 19 grudnia 1966r (Dz. U. z 1977r nr 38, poz. 167) - ze skutkiem ex nunc.

Do dnia 17 grudnia 1981r komendant wojewódzki nie miał natomiast żadnych podstaw prawnych, czy formalnych uprawnień do wydawania decyzji skutkujących faktycznym pozbawieniem wolności. Zgodnie bowiem z art. 31 ust. 2 Konstytucji PRL dekret o stanie wojennym wymagał ogłoszenia w Dzienniku Ustaw. Ponieważ przed 17 grudnia 1981r dekret o stanie wojennym nie obowiązywał, podstawę zatrzymania przez milicję stanowiły akty normatywne w postaci Konstytucji PRL i ustaw, dekretów, rozporządzeń, a nawet prawa międzynarodowego w postaci paktów ratyfikowanych przez rząd PRL (Międzynarodowy Pakt Praw Obywatelskich i Politycznych). W tej sytuacji miał zastosowanie w szczególności kodeks karny, kodeks postępowania karnego, kodeks postępowania wykonawczego z 1969r czy kodeks wykroczeń i kodeks postępowania w sprawach o

wykroczenia z 1971r, a w szczególności przepisy art. 206 § 1 kpk oraz art. 7 ust. 1 pkt 1 dekretu z dnia 21 grudnia 1955r o organizacji i zakresie działania Milicji Obywatelskiej, które wiązały tę instytucję z podejrzeniem popełnienia przestępstwa i obawą ukrycia się osoby lub zatarcia śladów przestępstwa oraz przewidywały obowiązek niezwłocznego zwolnienia zatrzymanego, gdy w czasie 48 godzin nie zostało wydane i doręczone mu postanowienie o tymczasowym aresztowaniu. Wydany przez komendanta wojewódzkiego MO nakaz zatrzymania i doprowadzenia pokrzywdzonego umożliwiał bezpośrednio wykonanie decyzji.

Dopiero od dnia 17 grudnia 1981r decyzje o internowaniu zyskały podstawę prawną, w związku z opublikowaniem w tym Dzienniku Ustaw nr 29 dekretu z dnia 12.12.1981r o stanie wojennym. Do porządku prawnego wprowadzona została norma, która pozwalała komendantowi wojewódzkiemu MO na stosowanie internowań osób, co wynikało wprost z przepisów art. 42 ust. 1 i art. 43 ust. 1. (*tak również wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02.02.2016r sygn. V K 402/14, LEX nr 1999823*). Zastosowane od tej daty internowania na mocy decyzji Komendanta Wojewódzkiego w Katowicach nie mogą być uznane za wyczerpujące znamiona czy zabronionego z art. 189 §1 kk bądź art. 189 § 2 kk, mimo powołania się w nich na dekret o innej nazwie. Wydanie decyzji o internowaniu Adama Słomki, tj. z powołaniem się na nieistniejący dekret z dnia 12.12.1981r o ochronie bezpieczeństwa Państwa i porządku publicznego w czasie obowiązywania stanu wojennego, stanowiło jednakże niedopełnienie obowiązków służbowych i działanie na szkodę interesu publicznego i prywatnego oraz było represją za podjętą przez pokrzywdzonego działalność opozycyjną, co wyczerpywało znamiona czynu zabronionego z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18.12.1998r o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu. Z uwagi na ustawowe zagrożenie oraz treść art. 108 § 2 dkk nastąpiło przedawnienie karalności tego przestępstwa.

W kodeksie karnym z 1969r (art. 246 § 1 kk) przestępstwo to zagrożone jest karą pozbawienia wolności do lat 5, natomiast w kodeksie karnym z 1997r - karą pozbawienia wolności do lat 3, zatem zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2010r sygn. Akt I KZP 5/10 (OSNKW 2010/7 poz. 55), karalność tego czynu ustała z dniem 01 stycznia 1995r, więc obecnie dalsze prowadzenie postępowania karnego jest wprost i stanowczo zakazane zgodnie z treścią art. 17 § 1 pkt 6 kpk. Ta sama sytuacja dotyczy przestępstwa podrobienia dokumentu w postaci decyzji o internowaniu Adama Słomki z art. 270 § 1 kk (art. 265 § 1 kk z 1969r) oraz znęcania się z art. 207 § 1 kk. (art. 184 § 1 kk z 1969r).

Istota podrobienia dokumentu z art. 270 § 1 kk sprowadza się do sporządzenia takiego zapisu informacji, któremu nadaje się pozory autentyczności, w szczególności zaś, iż pochodzi od określonego wystawcy (zob. J. Makarewicz, *Kodeks...*, s. 233). Wystawca ten musi być zindywidualizowany, choć niekoniecznie musi to być osoba fizyczna. Podrobienie może zostać dokonane w każdy sposób prowadzący do

stworzenia takiego zapisu informacji, który z uwagi na swoją treść odpowiadał będzie definicji dokumentu. Dla realizacji znamion podrobienia dokumentu wystarczające jest podrobienie tylko jego fragmentu (np. podpisu wystawcy, czy też pieczęci lub daty, o ile ma ona znaczenie prawne). Należy przy tym pamiętać – jak słusznie podkreślił SN – iż: "Nie każde działanie polegające na wprowadzeniu fizycznych zmian w dokumencie jest przestępstwem określonym w art. 265 § 1 k.k., lecz tylko takie, które takiej przerobionej postaci dokumentu nadaje pozory autentyczności, i podjęte jest w celu użycia przerobionego dokumentu za autentyczny" (wyrok SN z dnia 3 kwietnia 1998 r., III KKN 289/97, OSNKW 1998, nr 5-6, poz. 28). W powyższej sprawie bezsporne jest, że podrobiona w zakresie daty dzienniej decyzja Komendanta Wojewódzkiego MO w Katowicach o internowaniu Adama Słomki, stała się podstawą jego internowania w okresie od 12.08. do 26.08.1982r.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności zeznania Adama Słomki złożone w postępowaniu o zadośćuczynienie przed Sądem Okręgowym w Katowicach potwierdzają również fakt stosowania wobec pokrzywdzonego nieuzasadnionej przemocy. O ile bowiem można dopuścić stosowanie środków przymusu bezpośredniego w przypadku stawiania oporu przez zatrzymanych, to niczym nie jest usprawiedliwione bicie czy znieważanie pokrzywdzonego. Takie zachowania świadczą o tym, że funkcjonariusze MO przekroczyli swoje uprawnienia. Popelniona została zatem zbrodnia komunistyczna określona w art. 2 ust. 1 ustawy o IPN KŚZpNP. Zgodnie z tą definicją zbrodniami komunistycznymi są czyny popelnione przez funkcjonariuszy państwa komunistycznego w okresie od dnia 08 listopada 1917 r do dnia 31 lipca 1990 r, polegające na stosowaniu represji lub innych form naruszenia praw człowieka wobec jednostek lub grup ludności, bądź w związku z ich stosowaniem, stanowiące przestępstwa według polskiej ustawy karnej obowiązującej w czasie ich popelnienia. Podmiotem zbrodni komunistycznej może być tylko funkcjonariusz państwa komunistycznego. Takim funkcjonariuszem jest funkcjonariusz MO, czy SB. Zadawanie uderzeń pałką, w sytuacji braku podstaw do jej użycia, bicie czy kopanie, plucie, pozbawienie okularów w sytuacji dużej wady wzroku, umieszczenie w zarobaczonej celi, uniemożliwienie wyjścia na spacer, nie respektowanie prawa do właściwego jedzenia, pozbawienie kontaktów z matką, wypełnia znamiona przestępstwa z art. 184 § 1 kk oraz stanowi naruszenie dobra pokrzywdzonego jakim jest jego zdrowie. Podkreślenia wymaga przede wszystkim fakt, iż powyżej opisane formy przemocy stosowano wobec najmłodszego z internowanych, ucznia III klasy Liceum, liczącego 17 lat. Karalność tych czynu ustała z dniem 01 stycznia 1995r, więc obecnie dalsze prowadzenie postępowania karnego także w zakresie czynu II i III opisanego w części dyspozytywnej postanowienia jest wprost i stanowczo zakazane zgodnie z treścią art. 17 § 1 pkt 6 kpk.

Powyższy pogląd co do przedawnienia się najpóźniej z dniem 1 stycznia 1995 r. wszystkich przestępstw mogących potencjalnie być kwalifikowanymi jako zbrodnia komunistyczna z art. 2 ust. 1 *Ustawy o IPN* zagrożonych karą pozbawienia wolności do lat 5, co do których nie wszczęto przed tym dniem

postępowania karnego, wynika wprost z treści uchwały Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2010 r. (*sygn. akt I KZP 5/10*) nakazującej przy ustalaniu terminu początkowego biegu okresu przedawnienia i samego okresu przedawnienia karalności każdej zbrodni komunistycznej z art. 2 ust. 1 ustawy o IPN, nie ograniczać się jedynie do przepisu art. 4 ust. 1a ustawy o IPN, lecz koniecznie uwzględniać także przepisy regulujące przedawnienie przestępstw zawarte w kodeksie karnym z 1969 r. w jego brzmieniu obowiązującym od dnia 20 listopada 1995 r.

Istotą stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w tej uchwale jest przede wszystkim to, że okres przedawnienia, który raz upłynął, nie może odżyć (zacząć ponownie biec bądź kontynuować swój bieg „po przerwie”) na skutek zmiany przepisów, chyba że ustawodawca wyłącza w ogóle stosowanie przedawnienia do określonej kategorii przestępstw, jak np. wobec zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości. Wszystkie inne przestępstwa ulegają przedawnieniu na zasadach określonych w ustawach i w terminie tam określonym, który może być przez ustawodawcę zmieniany na dłuższy, jednak taka zmiana przepisu przedłużająca okres przedawnienia, gdy wejdzie w życie po upływie poprzednio przewidywanego w obowiązujących przepisach okresu przedawnienia, nie może spowodować, że ma być on ponownie liczony. Konsekwentnie dalsze, później jeszcze wprowadzone, zmiany okresu przedawnienia, czy też określające na późniejszą datę początek jego biegu są całkowicie nieistotne, gdyż nic *de facto* nie zmieniają.

Czyn będący przedmiotem niniejszego śledztwa nie był ścigany z jakichkolwiek przyczyn politycznych, lecz dlatego że nikt o nim nie wiedział poza pokrzywdzonym i sprawcami. Można postawić tezę, że w razie ujawnienia tego czynu w latach 80 – tych i na początku lat 90-tych postępowanie karne przeciwko sprawcom mogło być prowadzone.

Powyższa uchwała została podjęta pomimo stanowiska zajętego przez prokuratora Głównej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, który stwierdził, że właściwą jest wyłącznie wykładnia art. 4 ust. 1a ustawy o IPN uwzględniająca z jednej strony wolę ustawodawcy, zmierzającego do kompleksowego i autonomicznego uregulowania kwestii przedawnienia karalności zbrodni komunistycznych, a z drugiej strony zgodna z założeniem o racjonalności ustawodawcy, który nie wprowadzałby nowej kategorii przestępstw – zbrodni komunistycznych – w sytuacji, gdy znaczna część z nich uległa przedawnieniu już cztery lata przed uchwaleniem przepisu art. 4 ust. 1a *ustawy o IPN*. Argumentacja ta zmierzała do wykazania, że zupełnie nieracjonalnym postąpieniem ze strony ustawodawcy byłoby tak szerokie ukształtowanie trybu i sposobu ścigania zbrodni komunistycznych w ustawie o IPN, jeśliby znaczna część tych czynów miała ulec przedawnieniu przed wejściem w życie ustawy.

Argumentacja ta nie została podzielona przez Sąd Najwyższy.

W takim samym kierunku co w uchwale z dnia 25 maja 2010 r. (*sygn. akt: I KZP 5/10*) Sąd Najwyższy wypowiedział się także w wyrokach z dnia 04

marca 2009 r. (*sygn. akt: III KK 322/08, OSNKW 2009/8/64*), z dnia 05 sierpnia 2010 r. (*sygn. akt: III KK 62/10 i III KK 63/10, niepublikowane*), a poprzednio szeroko w uzasadnieniu uchwały SN z dnia 07 czerwca 2002 r., (*I KZP 15/02, OSNKW 2002/7-8/49*) oraz Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyrokach z dnia 24 kwietnia 2008 r. (*sygn. akt: II AKa 46/08, KZS 2008/12/49*) oraz z dnia 25 listopada 2008 r. (*sygn. akt: II AKa 274/08, LEX nr 477799*), a także Wojskowego Sądu Okręgowego w Poznaniu (*sygn. akt: SA 11/10*) w wyroku z dnia 12 lipca 2010 r.

Za ostatecznie rozstrzygające w kwestii przedawnienia karalności zbrodni komunistycznych stanowisko uznać należy pismo Prokuratora Generalnego z dnia 11 sierpnia 2010 r. w pełni aprobujące argumentację podniesioną przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 25 maja 2010 r. (*sygn. akt: I KZP 5/10*).

Wobec powyższych faktów oczywistym jest, że doszło do utrwalenia jednolitej linii orzecznictwa w kwestii przedawnienia się najpóźniej z dniem 1 stycznia 1995 r. wszystkich przestępstw, mogących potencjalnie być kwalifikowanymi jako zbrodnia komunistyczna z art. 2 ust. 1 ustawy o IPN, zagrożonych karą pozbawienia wolności do lat 5. Takie zagrożenie karą pozbawienia wolności przewiduje art. 231 § 1 kk, art. 270 § 1 kk i art. 207 § 1 kk.

W chwili obecnej zaistniała negatywna przesłanka uniemożliwiająca dalsze prowadzenie postępowania przygotowawczego, albowiem - zgodnie z najnowszym orzecznictwem Sądu Najwyższego - opisanym powyżej, karalność przestępstw z art. 231 § 1 kk, z art. 207 § 1 kk i z art. 270 § 1 kk - uległa przedawnieniu. W sprawie tej podobnie jak i w każdej innej, w przedmiocie czynu zabronionego popełnionego przez funkcjonariusza państwa komunistycznego, zagrożonego karą pozbawienia wolności do lat 5 i przeciwko któremu to funkcjonariuszowi nie wszczęto do dnia 01.01.1995 r. postępowania karnego, karalność takiego przestępstwa ustała najpóźniej już z dniem 01.01.1995 r., więc obecnie w 2017 r. dalsze prowadzenie postępowania karnego jest wprost i stanowczo zakazane zgodnie z treścią art. 17 § 1 pkt 6 kpk.

W tym stanie rzeczy należało postanowić jak na wstępie.

Prokurator
Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni
przeciwko Narodowi Polskiemu w Katowicach

Marzena Matysik - Folga

Pouczenie :

1. Stronom przysługuje prawo przejrzenia akt sprawy i złożenia zażalenia na powyższe postanowienie do Sądu Rejonowego Katowice – Zachód w Katowicach (art. 306 § 1 k.p.k.). Sąd może utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie lub uchylić je i przekazać sprawę prokuratorowi celem wyjaśnienia wskazanych okoliczności, bądź przeprowadzenie wskazanych czynności (art. 330 § 1 kpk). Jeżeli prokurator nadal nie znajdzie podstaw do wniesienia aktu oskarżenia, wyda ponownie postanowienie o umorzeniu postępowania. W takim wypadku pokrzywdzony, który wykorzystał uprawnienia przewidziane w art. 306 § 1 k.p.k., może wnieść akt oskarżenia do sądu w terminie miesiąca od doręczenia mu zawiadomienia o postanowieniu. Akt oskarżenia winien spełniać wymogi określone w art. 55 § 1 i 2 k.p.k. Inny pokrzywdzony tym samym czynem może aż do rozpoczęcia przewodu sądowego na rozprawie głównej przyłączyć się do postępowania (art. 55 § 3 kpk).

2. Na rozstrzygnięcie co do dowodów rzeczowych zażalenie przysługuje również osobie, od której odebrano przedmioty lub która zgłosiła do nich roszczenie (art. 323 § 2 kpk).

3. Zażalenie wnosi się za pośrednictwem prokuratora, który wydał postanowienie. Termin do wniesienia zażalenia wynosi 7 dni od daty doręczenia odpisu postanowienia i jest zawity. Zażalenie wniesione po upływie tego terminu jest bezskuteczne (art. 122 § 1 i 2, art. 460 kpk).

Zarządzenie :

Stosownie do art. 100 § 2 k.p.k. i 140 k.p.k. odpis niniejszego postanowienia doręczyć
podejrzanym :
obrońcom podejrzanych :
pokrzywdzonym:

1. Adam Słomka - dane w aktach sprawy

**Prokurator
Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni
przeciwko Narodowi Polskiemu w Katowicach**

Marzena Matysik - Folga